

La cîțiva kilometri de marginea orașului Craiova se ridică un impunător edificiu industrial: Combinatul de Îngreșăminte cu azot a cărui construcție este în plină desfășurare. În aceste zile de însușirea întrecerii socialiste în cinstea Congresului partidului, constructorii își înzeces eforturile pentru a executa lucrări de bună calitate și la termen. Imaginea altădată a surprins cîțiva muncitori făcînd ultimele verificări la o instalație a fabricii de amoniac

În întîmpinarea Congresului partidului

Un nou și puternic avînt întrecerii socialiste!

PROLOG LA NOI SUCCESE

Succesele dobindite de laminorii Uniunii de țevi din Roman sînt într-o măsură mai însemnată, procesul tehnologic de aici, care au cunoscut nici un fel de întrerupere. Există totuși o anumită deosebire: dacă procesul de fabricație este în fiecare zi același, rezultatele pe care le obțin la producția laminilor laminorilor urmează o linie ascendentă, fiind mereu îmbogățite cu noi realizări. În cinstea zilei de 1 Mai, colectivul de laminorii din Roman s-a prezentat cu toate angajamentele îndeplinite și depășite. Pe graficele întrecerii socialiste — etapa I Mai — sînturi de angajamente sînt înscrise realizările obținute peste plan pe primele patru luni ale anului la:

- Producția globală 3.579.000 lei.
- Producția mării 11.223.000 lei.
- Procentul de rebut s-a redus sub limitele

Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Știința Tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XXI, Seria II, Nr. 4973 4 PAGINI — 25 BANI Joi 13 mai 1965

admise, echivalent cu o cantitate de 80 tone leavă.

• Economie suplimentară obținută prin reducerea prețului de cost se cifrează la 480.000 lei, beneficiile rezultate peste plan fiind de 1.835.000 lei.

Încercînd să desprindem din faptele care au contribuit la obținerea unor asemenea realizări pe cele mai esențiale trebuie să ne oprim, în primul rînd, la perseverența cu care fiecare laminorilor, fiecare brigadă de producție a muncit pentru a realiza angajamentele mai înalte. Aceasta este ilustrată de creșterea indicilor de utilizare pe perioada celor patru luni. Indicele intensiv a crescut cu 3,96 tone/tonă, indicele integral, care măsoară

— 54) aceluși pe Dîndreanu. Maistrul care conducea consiliul de producție, și-a apropiat mai mult creșterea și înălțimea. Știa că avea în față probleme care trebuiau rezolvate.

— Am făcut un calcul — a început acesta. Știu că timp sîmbătă realizat în fiecare zi pe care o știam? Cum? În ziua din săptămîna următoare. Nu spun că materia primă se poate stoca în proporție de două la unu. Dar se poate reduce procentul de rebuturi și asta sînt o dimensiune cu mare importanță.

— Nimic de alt — se mai poate — a spus maistrul. Nu sînt stăruitor și în experiența lui.

— Dacă e vorba de experiența mea — a continuat Dîndreanu — sînt dispus s-o împart cu toți lumea.

Așa a început în acest an întrecerea socialiste de la „Dîndreanu”. Cu un obiectiv care înălțarea luptei pentru calitate cu cea pentru economie.

În februarie avea loc concursul pe țară al ștanțierilor. Câștigător: Paul Dîndreanu. Tînărul ștanțier — așa cum sînt numiți — înțelegerea experienței dobindite în concurs și învățîndu-și de muncă. Vădită după metodele sale în constituirea de producție, la stadiu de realizare. Dar asta sînt și se vorbesc și sînt și vorbesc cu se înzesc. Cu gînduri și acțiune — în care lucră din ziua în ziua pînă la ultimul ștanțier — Dîndreanu demonstrează cum se poate câștiga fiecare centimetru de țevi. Explică, pe bază de calcule, că totuși costă în îmbinare, corectă a tiparelor, în creșterea cîștigului, în funcție de grosimea țevii, de calitatea ei. Dar ipotezele — ca toate ipotezele — trebuie verificate! Dîndreanu trece la muncă și sînteză cîteva coli

duc mai multe țevi de țevi, nu înseamnă că și noi trebuie să producem mai multe țevi? Răspunsul l-a dat și aici tot un tînăr: Nicolae Badea. El și-a formulat astfel răspunsul: „Să înțelegem fiecare lișă de decontare cu 2 la sută economii”. De ce totuși el a dat acest răspuns? Pentru că și Badea, ca și Dîndreanu, lucra parte dintre acei oameni care nu se mulțumesc numai să minuiască mașina, ci își pun mereu problema: cum s-o minuiască mai bine, cum să obțină rezultate mai bune.

Cele două inițiative, ca și alte mîsurile luate de conducerea fabricii, au făcut ca pe panoul întrecerii în cinstea Congresului partidului, să se înscrie cu litere mari: produse mai multe și mai bune? Realizarea peste plan a 2.400.000 lei la producția mării, și s-a angajat pînă la 1 iulie colectivul de aici, presupune o înțelegere judicioasă, pînă la ultimul centimetru, a materiei prime. Cele două inițiative concentrează eforturile din principala secție a fabricii, locmal în această direcție. Realizarea a 700.000 lei economii la prețul de cost presupune, de asemenea, o bună gospodărie a tuturor materialelor primare și materialelor. Cele două inițiative se înțeleg, de fapt, ca una singură, în același punct: al preocupării pentru a pune la dispoziția oamenilor muncii produse mai multe și mai bune.

PUNCTUL DE ÎNTILNIRE AL INIȚIATIVELOR

de țevi. Realizările? Cel puțin de șapte și de calcule.

Un rezultat care avea să se repete de altă dată — adăstă ca înțelegerea materiei de lucru de la Dîndreanu — și la alte mașini. La toate mașinile. Un rezultat care a dat naștere — după patru luni — unei cifre rotunde: 1.800 kg de țevi economisite.

Inițiativa lui Dîndreanu s-a extins și în secția vecină — la creșterea. În țevi — au jucat cel de aici — dacă ștanțierii pro-

C. PRIESCU

MAI OPERATIV, ÎNSĂMÎNȚATUL PORUMBULUI

Circa 80 de cooperative agricole de producție din regiunea Banat au terminat însămînțatul porumbului. 75 la sută din suprafața destinată acestei culturi este acum semănată. În raioanele Moldova Nouă, Oravița, Arad, lucrarea este complet terminată și se apropie de sfîrșit în Sîmbocolu Mare și Timișoara.

Pe tot cuprînsul regiunii Banat, în ultima perioadă a ploașii intense. Rezultatele bune obținute în raioanele și unitățile frunțate se datoresc organizării exemplare a muncii mecanizatorilor și fîrărilor cooperatori, folosirea mașinilor cu randament sporit

prin dirijarea lor spre porțile care puteau fi lucrute, utilizarea într-o măsură mai însemnată a atelelor proprii obținute.

În raionul Timișoara, de exemplu, pînă la data de 3 mai cinci cooperative agricole terminaseră rădăcinile de stat Jimbolia și Clisni. Tot atunci, pînă la 3 mai, cooperativele agricole de producție din țevile ploșoare, mașinile au trecut ușor pe terenurile cooperativelor vecine din Sîmbocolu Mare și Timișoara. În unele locuri

realizată pînă sora între 20—30 de hectare fiecare.

Stațiunile de stații și tractoare Feciu Nou, Remetea Mare și Ceni, care deservesc cooperativele agricole de producție din raionul Timișoara, pentru ca tractoarele și semănătoarele să nu stea din cauza defecțiunilor tehnice, au amenajat 15 atele mobile, care se deplasează rapid acolo unde este nevoie. Brigăzile de tractoare au fost dotate cu un stoc minim de piese de schimb pentru defecțiunile mai frecvente pe care mecanizatorii și le pot remedia singuri.

ION TEOHARIDE (Continuare în pag. a II-a)

„VĂ ROG SĂ MĂ IERTAȚI, PENTRU AZI N-AM ÎNVĂȚAT“

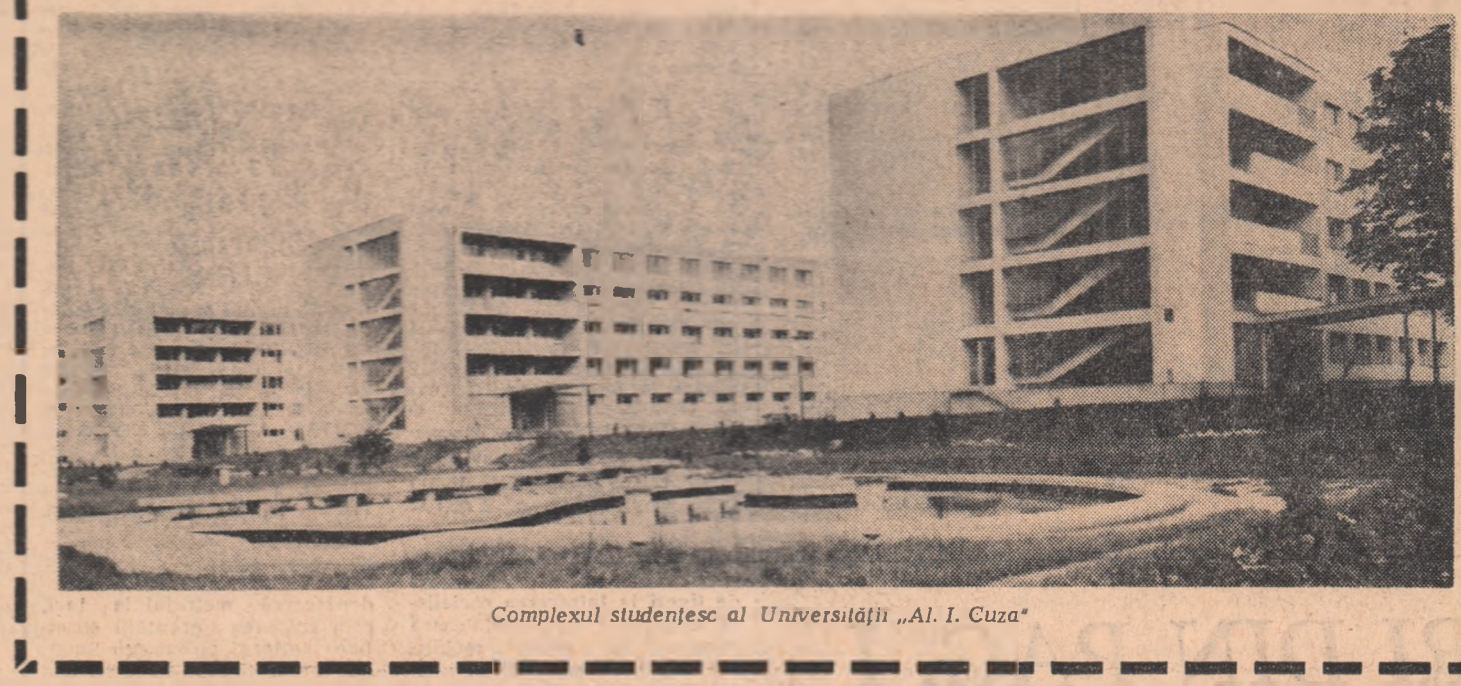
Căutăm fraza într-un dicționar special de locuțiuni. O căutăm în mai multe enciclopedii vechi și noi, românești și străine, la rubrica destinată expresiilor rămase în memoria timpului. Nu-i. Mii, zeci de mii de altele mai puțin importante există, consemnate cu perseverență și venerație — ea lipsește. Sînt salvate de la uitare expresii care nu mai fac azi doi bani, pe care nici erudii, nici cea mai laudabilă putere de asociere nu le mai introduc în circulație — și fraza aceasta devine celebră de un număr incalculabil de veacuri, păstrîndu-și nealterată viabilitatea celebrității, cu o forță de penetrație aproape unică în limbajul curent de pretutindeni, este omisă. Ne facem o datorie de onoare să sesizăm lacuna celor în drept. În interesul științei! Al adevărului!

Pentru că — știm, e de necrezut! — niciieri, în nici o lucrare de specialitate pe care am consultat-o n-am găsit consemnarea faimoasei locuțiuni cuprinsă în fraza:

„Vă rog să mă iertați, pentru azi n-am învățat!”

Și ce superbă istorie are această locuțiune! Și cîta putere de sugesție adună în puținele ei cuvinte! Și ce frecvență și ce pondere evidențiază într-un domeniu al vieții cu care a avut, are sau va avea legături intime majoritatea zdrobitoare a omenirii: școala!

Deși altă de departe de a fi specialiști în materie, ne propunem să facem noi primii pași în acțiunea de repunere în drepturile legitime a acestei expresii...

Complexul studențesc al Universității „A.I. Cuza”

țeli lăsînd dire cu tîbișul degetului — și vînd să scoată un învățacel la lecție, a auzit de-odată glasul acestuia:

— Vă rog să mă iertați, pentru azi n-am învățat!

Atît. Nimic mai mult. Această frază trebuia să-i spună magistrului totul. Și ea îi spunea totul! „Pentru azi n-am învățat”, adică, cu alte cuvinte: „Știți doar că am învățat pentru ieri și puteți fi siguri că voi învăța pentru mine; e un accident, pur și simplu un regretabil accident. Nu mi s-a mai întîmplat și voi face totul ca să nu mi se mai întîmple. Am început prin a-mi cere scuze: vă rog să mă iertați... Sînt deosebit conștient că am făcut-o o greșală. Dar nu una ireparabilă. Deoarece am adăugat — pentru azi n-am învățat. Numai pentru azi. E limpede sublinierea accidentalității. Fără îndoială că am avut motive temeinice. Alegeți unii care vă convine, unul care să vă spulberă din capul locului ori ce suspecție: că am fost bolnav, că eram gata să-mi pierd viața... Laconismul m-a obligat la pudoarea de a nu vă mai înșira toate acestea. Vă respect timpul. Am inclus totul într-o singură frază: Vă rog să mă iertați, pentru azi n-am învățat! Judecați-o, analizați-o, cîntăriți-o și treceți la alt coleg, scoateți-l pe el la lecție. Pe mine din clipa aceasta nu mai conțați, azi eu nu mai exist; soarta, zeei au vrut astfel. Să ne supunem!”

Așa, fără îndoială că așa a intrat în istorie, așa și-a condensat adevărurile și așa a ajuns pînă la noi, încărcată de sens, lapidară și directă, cu valoare de locuțiune inalterabilă, fraza: „Vă rog să mă iertați, pentru azi n-am învățat!” A o urmărit mai departe, făcîndu-și loc prin vitregia veacurilor, e o îndelungă și deloc dificilă. Adaptată la condițiile școlii tuturor orînduirilor, popularitatea ei crește necontenit și singurul lucru care suferă transformări era motivul pe care azi, 1 octombrie 1236 sau azi, 10 aprilie 1865, elevul care o rostea, trebuia să-l sugereze pentru a fi crezut și scuzat că nu reușește să învețe: „A plecat tata în cruciadă și l-am condus dincolo de zidurile cetății...” sau „Am leșinat de spaimă văzînd prima diligență cu aburi, o invenție drăcească, o imagine de apocalips...” Restul se păstra întocmai, la fel de viu și de proaspăt. Vom lăsa deci deplină libertate imaginației fiecăruia și-și descrie drumul străbătut prin vreme de această celebră locuțiune, noi permîndu-ne să trecem la

epoca contemporană, încercînd să-i cercetăm și să-i analizăm prezența în viața școlară modernă...

Pornind de la un caz concret

Ne despărțim, nu fără regret, de metoda privirii generale, de ansamblu. Ancorînd în actualitate, ni se pare însă mai firească abordarea concretului, plecarea de la particular.

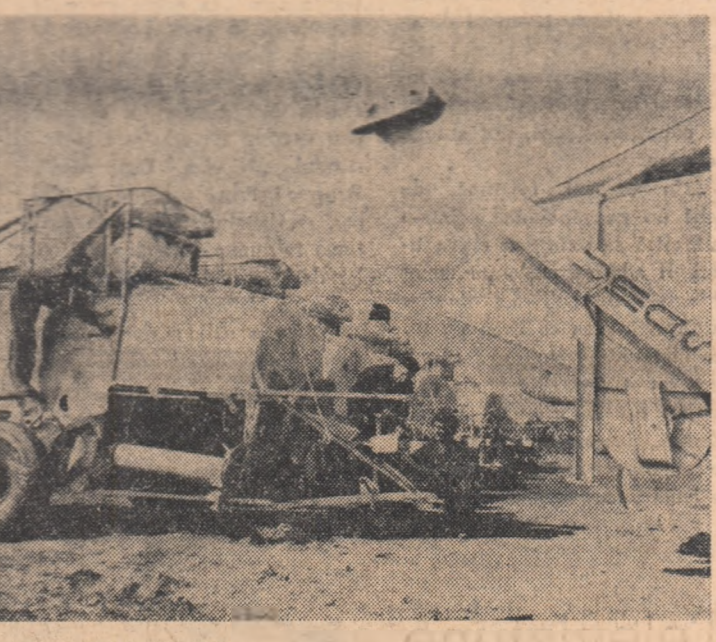
Iată-ne deci într-o școală bucureșteană, în primăvara lui 1965. Mai exact, iată-ne în Școala medie nr. 5, așezînd la o oră de limba română la clasa a X-a C. A sunat clopoțelul încetarea recreerii. Elevii și-au ocupat locurile în bănci, a intrat tovarășa profesoară, a înregistrat cu satisfacție că nu e nimeni absent, a deschis catalogul și s-a oprit asupra elevului N. S., pofîndu-l să iașă la tablă și să spună ce lecție a avut de pregătît. Dar, în locul titlului lecției, primele cuvinte pe care le spune elevul sînt — da, ați ghicit:

— Vă rog să mă iertați, pentru azi n-am învățat!

Întreaga înfățișare a lui N. S. respiră o tristețe gravă, totul pe chipul său e durere, nimic altceva decît durere. Dacă aceluși laconism care cu mii de ani în urmă invita la pudoare nu l-ar fi obligat și pe el să respecte timpul profesoarei, dosigui, în locul acestei fraze, am fi fost martorii unui adevărat discurs. Adept al condiției, încrezător în puterea miraculoasă, istoriceste verificată, a locuțiunii folosite, el a scuit înșă profesoara, colegii de explicații suplimentare. În toată amărăciunea sa, această atitudine reprezintă singura rază de ferice. A fost scurt, concis, a spus totul dintr-o răsufare. În repunță discursurile șchioase, descriptive. Altul în locul lui poate că n-ar fi ezitat și ar fi început să turuie.

Nu, el nu procedeză ca altul, poate ca alții. E demn. Respectă și

OCTAV PANCU-IAȘI (Continuare în pag. a III-a)

La rampa de expediție a Uzinei „Semăntoarea” din Capitală. O ultimă recepție la un lot de combine C.1 care pleacă spre ogoarele patriei. Foto: AGERPRES

Vizita conducătorilor de partid și de stat la Expoziția industrială austriacă

Miercuri la amiază, tovarășii Nicolae Ceaușescu, Chivu Stoica, Ion Gheorghe Maurer, Gheorghe Apostol, Alexandru Birădeanu, Alexandru Drăghici, Alexandru Moghioroș, Gheorghe Gaston-Marin, împreună cu Mihail Petri, ministrul comerțului exterior, Victor Inescu, președintele Camerei de Comerț, și alte persoane oficiale au vizitat Expoziția industrială austriacă.

Conducătorii de partid și de stat au fost întîmpinați la sîmbra în expoziție de dr. Johann Manz, ambasadorul Austriei la București, de membri ai ambasadei și de organizatorii expoziției.

În timpul vizitării expoziției, conducătorii de partid și de stat le-au fost date explicații în legătură cu produsele prezentate de un mare număr de firme austriece.

Mulțumind pentru vizită, ambasadorul Austriei, dr. Johann Manz, a relevat că această expoziție la București, arătînd că ea interesează economia românească, fiind totodată expresia unui interes reciproc, acela ca relațiile economice, culturale și de altă natură dintre cele două țări să prospere, să se întărească.

UTILAJE NOI

Uzina mecanică din Sibiu a început să producă în serie un fierăstrău alternativ destinat tăierii lezei a metalelor: bare, profile, țevi etc pînă la 250 mm grosime. Un alt utilaj nou fabricat de constructorii de mașini din Sibiu este polizorul dublu care își găsește utilizare în industriele constructoare de mașini, a sticlei și în alte sectoare. Pentru diverse lucrări de tăiere a metalelor, indoire, imprimare prin presare, se fabrică tot aici presă mecanică de diferite tonaje.

Noile utilaje sînt realizate la nivelul tehnicii actuale, avînd indici tehnico-economici de exploatare superiori utilajelor similare produse pînă acum în țară.

Pentru pionierii din Iași

Casa Pionierilor din Iași s-a instalat recent într-un sediu nou, situat într-o poziție pitorească a orașului. Noul local dispune de aproape 20 de încăperi, unde își desfășoară activitatea cercurile de artă plastică, de științe naturale, de radio, foto, aeromodel și altele. Clădirea are, de asemenea, o sală de festivități cu o suprafață de 300 de metri pătrați și cu mobilier nou.

PAGINA ELEVULUI

INSTANTANEE ȘCOLARE

Trimițător:
clasa a III-a G...

de Dorel Uorian
Cite ceva
despre voință

Nu există motive
de aminare

Există fapte care exclud comentariul. Nu prin spectaculoasă simpatie, prin urmasii anului trecut și prin logica lor interioară, înțelegând, melancolic și neînțelegând subînțelegerea. Un om e, bunăoară, cinstit. E în firea lui. Un albit intervine într-o situație specială pentru a-i ajuta pe „neconștientul” de obicei, „omul de rând”, altă întâmplare în viața. Al treilea simț nevoia să-și împărtășească unii prieten bucuria iar prietenii să se bucură de ea o bucurie a lui.

Dacă ar fi să-l credem pe Nicolae Stancu de la Școala profesională din Drobeta, țara e mai călcat și străbătut... în tinerețile lui. (Pentru că acum, să-l luăm și vrem 15-17 ani, și scrierile lui, mai bine decât orice vorbă și îndepărtate deprinderi... care numai dintr-un eras mental să-l aducă). Pe scurt, lăsat glume deoparte, Nicolae al nostru a lăsat într-o bună zi că „lăsa voința” de a deveni și el un război, cum ar fi voința de cârmă. Numai că voința asta s-a vădit și ea dintr-o dată, mai lipsită de la meditație, nu mai plină în oraș fără voință, nu mai război... Asta e și mai ușor! Dar cum faci să-ți educeți voința de a scrie, adică puterea de concentrare.

Dragomir Heronema, unul din noii noștri corecționiști, ne trimite portretul unei eleve din Brașov, Doina Boia, intitulat „Compoziția din a XI-a F”. Ne lăudă îndrăgindu-i să-i dăm supranumele „găzinar”, pentru că ceea ce se vede în biografia linerei compoziției Doina Boia și este egală mândră, în scrisorile lui Dragomir Heronema a fost puțin, în primul rând, pentru muzică, în doilea, pentru o publicitate vie, convingătoare.

La biblioteca școlii au sosit cărți noi

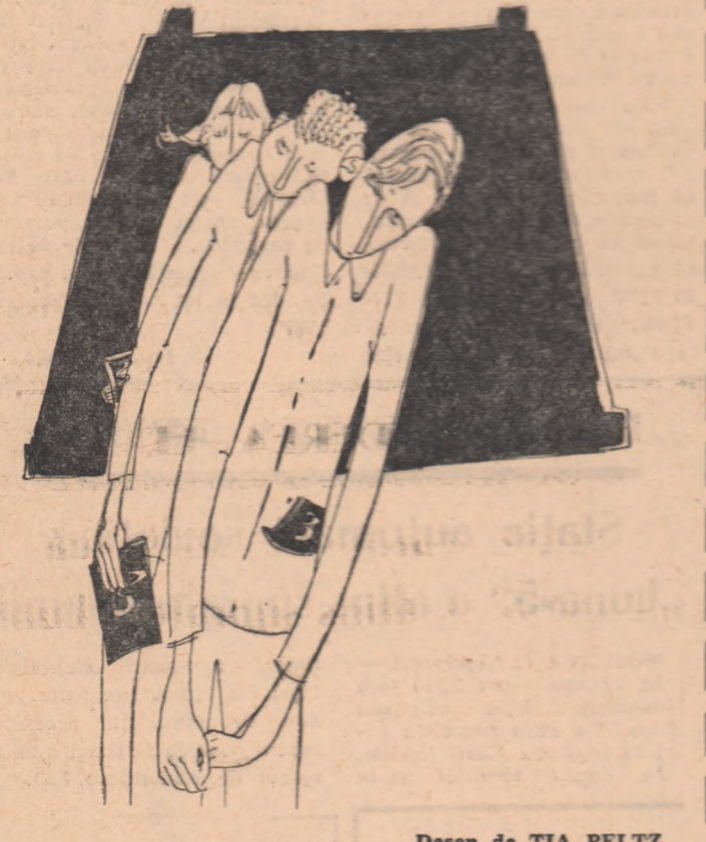
„Vă rog să mă iertați, pentru azi n-am învățat”

(Urmare din pag. 1)

Microcosmosul își dezvoltă tainele! Eleva Sîrbu Valeria din clasa a XI-a C a Școlii medii nr. 3-Brașov în laboratorul de fizică

așteaptă să fie respectat. Așteaptă din partea tovarășei profesoare aprobarea: — Bine, stai jos. Te înțeleg. E clar că numai un motiv forțat te-a pus în situația aceasta grea. N-ai învățat pentru azi, nu-ți aminte, nu-ți nici o nenorocire, n-ai intrat zilele în sac, o să înveți pentru mîine, o să înveți de acum înainte în fiecare zi, n-am de ce să mă îndoaie de cinstea ta, de conștiințiozitatea ta...

Așteaptă ca capul în jos, trist, aceste cuvinte care, după dădătoare de optimism, el le va primi cu gravitate, subînțind prin durerea sa o înaltă etică școlară, vrînd parca să spună: „Să nu vă închipuiți că dacă m-ați înțeles, că dacă m-ați scuzat, îmi pot recăpăta buna dispoziție. Nu sînt un superficial. Va rămîne multă vreme pentru

Desen de TIA PELTZ

mine ca o pată pe conștiință faptul că, deși din motive strict obiective, pentru azi n-am învățat. Numai mîncînd fără crutare mă voi liniști. Altfel...”

Așteaptă cuvintele calde ale profesoarei, le așteaptă să spargă tăcerea grea care s-a lăsat în clasă, dar, spre stupefacția noastră — ca să nu mai vorbim de a sa! — ele nu vin. Cu totul alte cuvinte sînt cele care își asumă sarcina de a sparge tăcerea: — Sînt nevoită să te notez cu 3, deși pentru efortul pe care l-ai depus și l-ai frica mult. Stai jos!

Și iarși spre stupefacția noastră — de data aceasta nu mai vorbim deloc de a sa! — elevul N. S. se așează, zîmbind.

Ce i-o fi smuls acest zîmbet? Ce mare fericire a dat peste el? Greu să-l lămurim. Dar nu este singura noastră nelămurire. Mai înainte de ea, mai avem să ne explicăm și atitudinea tovarășei profesoare. De ce nu l-a crezut că n-a învățat pentru azi, numai pentru azi? Se poate oare ca un profesor ca dînsa, cu atîta experiență în învățămînt, să nu-și imagineze că mai există și accidente în viața unui elev și că nici o altă scuză nu-i capabil să le formuleze mai grăitor decît cea cuprinsă în fraza: „Vă rog să mă iertați, pentru azi n-am învățat!”? N-o fi sesizat un om cu atît de bogată practică la catedră limitarea greșelii elevului la o singură zi, la conștientul azi, la înscrierea greșelii nu într-o șeră, în vecinătatea mîinii, n-are funcția întâmplătorului, nedoritului, nerepetabilului?

Are cuvîntul experiența!

În recreație o rog să mă ajute să pricep. Amabilă, tovarășă Cl. V., îmi spune: — Poate că așa ar trebui să încep: dînd cuvîntul experienței. În 999 de cazuri dînt-o mie în care un elev se scuză că n-a învățat pentru azi, acest elev face parte din categoria celor care n-au prețuit învățatul nici ieri și nici foarte convins, dacă nu-l constrînge o notă proastă, că va învăța mîine. Fraza veche de cînd lumea, „n-am învățat pentru azi”, este totuși necunoscută elevilor merituoși. Și lor li s-ar putea întîmpla odată, într-o zi, un accident. Dar nu li se întîmplă. Se pregătesc mereu, vin cu lecțiile învățate în fiecare zi. Și asta deoarece nu învățat pentru notă, pentru că să smulgă o medie care să nu-i expună neplăcerilor corijenței, ci din conștiința de a învăța — folosesc singurul termen în stare să sintetizeze atitudinea față de școală a majorității elevilor și cuprinzînd deopotrivă interesul, pasiunea, dragostea pentru carte, pregătirea pentru profesia visată. Elevii pe care noi îi numim „buni”, adică cei mai mulți dintre elevi, nu-și permit să nu învețe constant, zilnic și la toate materiile din program. Mi-au trecut prin fața ochilor, în peste douăzeci de ani de profesorat, nenunțării elevi care, din prima zi a clasei întîi și pînă la examenul de absolvire a școlii medii n-au cunoscut nici o notă slabă. Cum e posibil? — m-am întregat. Oare în decursul atîtor ani acești elevi n-au avut niciodată un accident, nu li s-a întîmplat lor să nu se poată pregăti la o lecție? Iată că e posibil. Obșnuința lor să nu studieze disciplina cu constanță și perseverența în studiu l-au făcut să zăcănuască orice canal prin care s-au fi putut infiltra neprevăzutul, acel neplăcut neprevăzut soldat cu „incondeieri” în catalog. Mai mult... Recipient ascultat un elev din clasa a IX-a și mi-a răspuns mai slab decît de obicei. I-am atras atenția că nu astfel fusese obișnuit cu el. N-a obiectat nimic, M-a privit doar, tăcut, dar am simțit în privirea lui că este întru totul de acord cu mine, că, în ceea ce îl privește, a doua mustrare nu va fi posibilă. Afilu pe urmă de la tovarășă dirigintă a clasei a IX-a că elevul amintit a trăit în ultimele zile o dramă puternică, în viața familiei sale s-a petrecut o nenorocire și că acesta este motivul real pentru care el n-a izbutit să mă mulțumească o răspunsul său la lecție. M-am refîntors imediat în clasă și l-am rugat să mă lerte că n-am avut prevederea să-l întreb de ce s-a pregătit mai puțin în această materie și astfel l-am fi putut lipsi de o mustrare nemeritată. Rugămînta mea de a-mi primi scuzele l-a tuluit. N-a vrut să admită nici în ruptul capului că eu greșisem — și asta nu din politețe. „Nu”, mi-a spus, „cel

OLIMPIADA DE MATEMATICĂ — EDIȚIA 1965

La colocolul pe tema: „Olimpiada de matematică — Ediția 1965” au participat: acad. Grigore Moisil — președintele Societății de matematică din R.P.R.; acad. Nicolae Teodorescu — decanul Facultății de matematică-mecanică a Universității din București; conf. univ. Tiberiu Roman — secretar al Societății de matematică din R.P.R.; Lungulescu Bogdan Eugen — elev în clasa a IX-a la Școala medie nr. 1 din Pitești (cîștigătorul premiului II).

REPORTERUL: La actuala ediție a Olimpiadei de matematică se remarcă, în primul rînd, un mare număr de participanți: aproape 19.000 la faza locală; dintre aceștia, 2.446 au fost selecționați pentru etapa regională și 281 pentru etapa republicană. Ce ne puteți spune despre concursuri?

A fost în tradiția școlilor noastre să-și cîntărească frumusețea de la o parte de concurs, organizare lor simțesc, îndemnatul să colegii să li se adreseze prin literatură și singurătate la învățatură. Exemplul lor este îndăvărător pentru colegi. Noile — de 9 și 10 sau chiar numai de 10 — le conștientizează și străgînă în învățatură. Dintre mîile de elevi trimiși am ales astăzi cîțiva pe care-i dărim să-i cunoașteți — decumdată doar prin intermediul imaginii fotografice. Iată-i: Mihaela Parteni — clasa a X-a A Școala medie nr. 7; Alexandru Crăiniceanu — clasa a X-a D Școala medie nr. 5; Despina Grigorescu — clasa a XI-a E Școala medie nr. 5; George Benedict — clasa a XI-a E Școala medie nr. 28 București. În continuare, numai succese, vouă și colegilor voștri!

Acad. GRIGORE MOISIL: Am adunat cîștigătorii mereu de romani la țara republicană. Peste 40 și dacă ținem seama de faptul că aici — la țara republicană — au participat cei mai buni elevi din țară — au fost succesuri. Rezultatele înscrise la lucrările scrise, răspunsurile la oral, înțelese pe conștientul soarelui de vedere interesant al elevilor față de această ediție — matematică. Și să vă spun să rezorare nu lucră deosebit de important: foarte mulți elevi — în țara noastră — au înțeles și posedă cunoștințele temeinice de matematică, au o adevărată pasiune pentru matematică. Afirmarea mea este întărită de mîile de probleme rezolvate pe care le primește lunar de la elevii gazeta „Matematică”.

Acad. NICOLAE TEODORESCU: Matematica se ascendează într-o privință cu muzica: Studii ei trebuie început devreme. Interesul manifestat de un număr atât de mare de elevi față de Olimpiada de matematică nu poate fi — dacă ținem seama de afirmarea de mai sus — decât îndobîzător. Faptul dovedește că în școlile medii, profesorii de matematică au în vedere tocmai acest lucru: să-l apropie pe elevi, încă din primele clase, de matematică. Tov. acad. Moisil s-a referit la cei peste 40 de premii la țara republicană. Eu să mă refer la cei aproape 19.000 de cîștigători ai ediției 1965 a Olimpiadei de matematică. Pentru că fiecare participant la Olimpiada a ieșit cîștigător: a cîștigat cunoștințe noi — cu fiecare problemă rezolvată în timpul pregătirii pentru Olimpiadă, a cîștigat experiența rezolvării concursului și, lucru foarte important, și-a verificat potențialul.

Conf. univ. TIBERIU ROMAN: Intr-adevăr, altă lucrare scrisă și la probele orale s-au dat probleme. Biflicile urmîndu-se a verificarea complexă a pregătirii concurenților: volum de cunoștințe, calitatea acestor cunoștințe, raționamentul. Ceea ce face cu atît mai mare meritul elevilor care au obținut premii.

Acad. NICOLAE TEODORESCU: Desigur, premiul conștient trebuie să constituie și un imbold în muncă. Acest premiu nu-i decît o premiază a viitoarelor succese. La 40 de ani cineva care nu realizează nimic pe tîrîm sportiv se poate mîndri cu diploma cîștigată la un concurs școlar de gimnastică, de atletism sau jocuri sportive. Acela însă care la 40 de ani nu realizează nimic în domeniul matematic —

să nu dezamăgosc așteptările tovarășei profesoare Eugenia Mihașian, al elevilor din clasa mea. Eu și colegii mei îi datorăm totul: pasiunea pentru matematică, cunoștințele temeinice pe care le avem la această disciplină, dragostea față de muncă. Sînt fericit că îi pot aduce în dar PREMIUL I.

Acad. GRIGORE MOISIL: De cîți matematicieni este nevoie? De neînchipuit de mulți! Elevii de azi vor fi solicitați să lucreze peste cîțiva ani în profesii care încă nu s-au născut. Matematica cucerește cu pași repezi toate ramurile științifice. Ceea ce era nou acum 2 ani cînd s-a înființat centrul de calcul, nu mai este nou și acum. Dar pentru introducerea noului avem nevoie de mulți oameni care să știe matematică: nu mai refer numai la acei care vor lucra în domeniul strict al matematicii, ci la viitorii ingineri, medici, biologi, lingviști. Dar mai ales, avem nevoie de buni matematicieni. Școala, profesorul de matematică trebuie să știe că a-i învăța pe elevii matematică azi — cînd știința a devenit o forță de producție — înseamnă a face o muncă în cadrul planului de stat.

ADRIAN VASILESCU

Au mai rămas 12 zile, 11 zile... Pînă, de loc ușoare, încărcați de senșuri (și arți) în stare să ofere marea satisfacție de a fi trecut examenul preliminar al pregătirii pentru examen. Reușita va deveni o consecință firească.

Profesori, părinți, prieteni, o-mul necunoscut de pe stradă numără alături de voi zilele, aceste zile hotărîtoare. Dar nu pentru a vă opri îngrijorarea, tensiunea, emoția (deși încercări să tragă la răspundere a celor care nu au învățat pentru azi? Dar pentru cînd ai învățat? Ce-ai făcut că n-ai învățat? Ce alte griji ai?)

— Se vorbește mult despre ceea ce s-a numit „opinia clasei”. Ea trebuie ridicată pretutindeni la rangul de mare putere. Pentru că acolo unde ea funcționează cum trebuie, reprezintă cu adevărat o mare putere de influențare. Opinia oricărei clase ar trebui să se opună folosirii acestei scuze răsunătoare. Colectivul clasei este obligat să tragă la răspundere pe cel care n-a eliminat-o încă din vocabularul său. E nedemn să te scuzi astfel. Cum adică n-ai învățat pentru azi? Dar pentru cînd ai învățat? Ce-ai făcut că n-ai învățat? Ce alte griji ai?

— Colectivul clasei noastre are o atitudine pozitivă față de multe abateri de la disciplină sau, în general, de la etică vieții școlare. Trece însă pe mare repede peste ceea ce, la prima vedere, pare mai puțin important; dar realitatea demonstrează contrariul. Este cazul și acestei fraze, devenită pentru unii un fel de „cheie franceză” cu care deschid tot soiul de uș. Nu ne gîndim serios ce anume se află în spatele acestor uș. Cîndindu-ne, am găsi cuibîndu-se lenea, nepăsarea, mediocritatea.

Există, desigur, mai multe metode bune — de a studia, poți să îți alegi pe care dorești, pe cea care îți se potrivește mai bine. Toate însă au o trăsătură comună. Sînt parca o parafrază a proverbului „nu lăsa pe mîine ceea ce poți face azi”. Ba, sînt chiar mai mult decît o simplă parafrază. În viața de elev ele înlocuiesc „ceea ce poți face” cu „ceea ce trebuie să faci”. Primul „vă rog să mă iertați, n-am învățat pentru azi!” atrage după sine și pe al doilea, și încă altele, ducînd spre un singur rezultat: pierderea pasiunii pentru carte, pierderea bunului obicei de a învăța zilnic.

vinovat rîmîn eu. Dacă mă gîndesc bine, trebuia să gîdesc țîria pentru a învăța așa cum trebuie. Nu-i mare lucru să înveți numai cînd ești bucuros, cînd toate îți merg bine, cînd ești vesel...”

Cred că nu mai trebuie să comentez o asemenea atitudine exemplară față de învățatură. Dar, să nu ne îndepărtăm prea mult de expresia „vă rog să mă iertați, pentru azi n-am învățat!”. Așa cum am spus, experiența mi-a demonstrat că procentul sîmbător al celor care apelează la această formulă confundă pe azi cu totdeauna sau, ca să nu exagerez, cu destul de des din cînd în cînd. Din păcate, elevul N. S. face și el amintita confuzie. Dacă lucrurile ar fi stat altminteri, n-ar fi recurs la binecunoscuta frază, și el și-a explicat cîștigul de anume l-a împiedicat să învețe. Dar cu fraza asta a scăpat mai ușor, sau cel puțin așa își închipuie el. Nu l-a impresionat nota proastă pe care i-am pus-o. I-am observat zîmbetul. Voia parca să spună colegilor: „Așa sînt eu frațior, un om tare, știu să-mi înving durerea cu zîmbetul pe buze...”. Ba, poate și altceva: „Vedeți, sînt un neînțeles, mi se întîmplă să fiu ascultat tocmai cînd n-am învățat și, cu toate că sînt civilizată mă scuz, nu ascund nimic, îmi plac relațiile sincere, deschise, iată ce pătesc...”

Clopoțelul soneriei pune punct relațiilor tovarășei profesore. Reacțîndu-ne în minte cîlnchetură lui, acum cînd redactăm rîndurile de față, punem și noi punct capitolului, stîngînd de pe lista numeșurilor pe prima dintre ele. Dar în privința zîmbetului lui N. S. rîmînînt în continuare nelămurit. Drept care am continuat investigațiile — și iată-ne în pragul capitolului următor, cel intitulat:

Povestea unui zîmbet...

Stîm de vorba cu N. S. după orele de cursuri. Îl rugăm să ne dea voie să-l petrecem pînă acasă și face un gest din care reținem că, deși a cunoscut în viață și bucurii mai mari, n-are nimic împotriva... Intrăm direct în subiect: — Ce te-a făcut să zîmbești? — Cînd? — După ce ai primit nota 3... Pare mirat: — Am zîmbit? Eu? — Îți ajut, nu fără un anumit efort, să-știi amintescă. Vag, acceptă totuși: — Mda... s-ar putea... Cred că da... — De ce? — A fost probabil un... rictus nervos. — Admisibil. Dar ce anume te-a enervat? — Că n-am fost crezut, firește...

— În legătură cu ce anume voiai să fi crezut? N-ai spus decît: „vă rog să mă iertați, pentru azi n-am învățat!”. Dacă voiai să fii crezut că n-ai învățat, poți fi liniștit. Ai fost crezut. Nota 3 nu se da doar pe știință!

— Nu. N-am fost crezut că am avut un motiv să nu pot învăța.

— Trebuia să-l spui!

— Așteptam să fiu întregat...

— Logic. Dar de ce crezi că n-ai fost întregat? Din lipsa de curiozitate a tovarășei profesore?

— Repețeam o insistență sporită acest „de ce?”. — Bine, hai să fiu sincer — spune oarecum că nu face o favoare! — știam că n-o să fiu întregat despre nici un motiv. Nu-l prima oară cînd mă scuz așa... Știam că nici o justificare nu va fi luată în seamă.

— O! Sîntîți neînțelegeri!

— Acum nu-mi mai vine să glumesc... (E o invitație ca să lăsăm și noi gluma!). Ori ce a fi invocat ar fi fost o invenție. Sau, dacă vrei, mai direct: un neadevăr.

— Și mai direct ar suna: o minciună...

— Just! Am preferat să nu mint...

— Într-un fel, nu te supăra, totuși ai mințit. Ai lăsat să se creadă că ai un motiv. Poate fără să vrei, ai încercat să înduci în eroare... — Acum recunosc.

— Așa cred că o să ne înțelegem mai bine... De ce ai zîmbit?

— Trebuia să fac ceva ca să arăt clasei că... Nu știu... mi-e foarte greu să explic.

— Ai reușit să arăți clasei un singur lucru: că nu-ți poți. Asta ai dorit?

— Nu. Toți sînt necăjiți din pricina mea. Am o situație la învățatură cam... încurcată. Am vrut să le mai treacă necazul...

— Și crezi că... le-a trecut?

— Nu. Acum îmi dai seama că nu... Atunci...

— Ce-ai dorit să desprind din dialogul nostru, ce ai vrea să scriu?

— Totul, așa cum s-a întîmplat. Și că regret zîmbetul acela. O să dovedesc că-l regret. Făgăduiesc să fie ultima oară cînd mă folosesc de „vă rog să mă iertați, pentru azi n-am învățat!”...

Ne strîngem mîinile și ne despărțim.

Povestea a doua zi dialogul de mai sus unui grup de elevi, unii colegi cu N. S. Redăm părerile lor cu fidelitate într-un alt capitol, pe care îl intitulăm, în graba penței:

Discuții

— N. S. nu-i singurul care crede — sau care crede, deoarece în seama de angajamentele lui — că „vă rog să mă iertați, n-am învățat pentru azi!” poate constitui o salvare, chiar dacă, uneori, cite

un tovarăș profesor nu se îndoaie că e vorba de un accident. Trebuie să fii cinștit, în primul rînd, față de tine însuși. E rușinos că-ți minți pe profesor, dar, mai înții, scuzîndu-te astfel, te minți pe tine. Îți crezi impresia falsă că anul școlar se compune și din zile în care ai dreptul să vii cu o scuză în loc de lecții pregătite. Ei bine, acest drept nu-l poate avea nimeni în școală.

— Se vorbește mult despre ceea ce s-a numit „opinia clasei”. Ea trebuie ridicată pretutindeni la rangul de mare putere. Pentru că acolo unde ea funcționează cum trebuie, reprezintă cu adevărat o mare putere de influențare. Opinia oricărei clase ar trebui să se opună folosirii acestei scuze răsunătoare. Colectivul clasei este obligat să tragă la răspundere pe cel care n-a eliminat-o încă din vocabularul său. E nedemn să te scuzi astfel. Cum adică n-ai învățat pentru azi? Dar pentru cînd ai învățat? Ce-ai făcut că n-ai învățat? Ce alte griji ai?

— Colectivul clasei noastre are o atitudine pozitivă față de multe abateri de la disciplină sau, în general, de la etică vieții școlare. Trece însă pe mare repede peste ceea ce, la prima vedere, pare mai puțin important; dar realitatea demonstrează contrariul. Este cazul și acestei fraze, devenită pentru unii un fel de „cheie franceză” cu care deschid tot soiul de uș. Nu ne gîndim serios ce anume se află în spatele acestor uș. Cîndindu-ne, am găsi cuibîndu-se lenea, nepăsarea, mediocritatea.

Există, desigur, mai multe metode bune — de a studia, poți să îți alegi pe care dorești, pe cea care îți se potrivește mai bine. Toate însă au o trăsătură comună. Sînt parca o parafrază a proverbului „nu lăsa pe mîine ceea ce poți face azi”. Ba, sînt chiar mai mult decît o simplă parafrază. În viața de elev ele înlocuiesc „ceea ce poți face” cu „ceea ce trebuie să faci”. Primul „vă rog să mă iertați, n-am învățat pentru azi!” atrage după sine și pe al doilea, și încă altele, ducînd spre un singur rezultat: pierderea pasiunii pentru carte, pierderea bunului obicei de a învăța zilnic.

D. D.

Există, desigur, mai multe metode bune — de a studia, poți să îți alegi pe care dorești, pe cea care îți se potrivește mai bine. Toate însă au o trăsătură comună. Sînt parca o parafrază a proverbului „nu lăsa pe mîine ceea ce poți face azi”. Ba, sînt chiar mai mult decît o simplă parafrază. În viața de elev ele înlocuiesc „ceea ce poți face” cu „ceea ce trebuie să faci”. Primul „vă rog să mă iertați, n-am învățat pentru azi!” atrage după sine și pe al doilea, și încă altele, ducînd spre un singur rezultat: pierderea pasiunii pentru carte, pierderea bunului obicei de a învăța zilnic.

Există, desigur, mai multe metode bune — de a studia, poți să îți alegi pe care dorești, pe cea care îți se potrivește mai bine. Toate însă au o trăsătură comună. Sînt parca o parafrază a proverbului „nu lăsa pe mîine ceea ce poți face azi”. Ba, sînt chiar mai mult decît o simplă parafrază. În viața de elev ele înlocuiesc „ceea ce poți face” cu „ceea ce trebuie să faci”. Primul „vă rog să mă iertați, n-am învățat pentru azi!” atrage după sine și pe al doilea, și încă altele, ducînd spre un singur rezultat: pierderea pasiunii pentru carte, pierderea bunului obicei de a învăța zilnic.

Există, desigur, mai multe metode bune — de a studia, poți să îți alegi pe care dorești, pe cea care îți se potrivește mai bine. Toate însă au o trăsătură comună. Sînt parca o parafrază a proverbului „nu lăsa pe mîine ceea ce poți face azi”. Ba, sînt chiar mai mult decît o simplă parafrază. În viața de elev ele înlocuiesc „ceea ce poți face” cu „ceea ce trebuie să faci”. Primul „vă rog să mă iertați, n-am învățat pentru azi!” atrage după sine și pe al doilea, și încă altele, ducînd spre un singur rezultat: pierderea pasiunii pentru carte, pierderea bunului obicei de a învăța zilnic.

Există, desigur, mai multe metode bune — de a studia, poți să îți alegi pe care dorești, pe cea care îți se potrivește mai bine. Toate însă au o trăsătură comună. Sînt parca o parafrază a proverbului „nu lăsa pe mîine ceea ce poți face azi”. Ba, sînt chiar mai mult decît o simplă parafrază. În viața de elev ele înlocuiesc „ceea ce poți face” cu „ceea ce trebuie să faci”. Primul „vă rog să mă iertați, n-am învățat pentru azi!” atrage după sine și pe al doilea, și încă altele, ducînd spre un singur rezultat: pierderea pasiunii pentru carte, pierderea bunului obicei de a învăța zilnic.

Există, desigur, mai multe metode bune — de a studia, poți să îți alegi pe care dorești, pe cea care îți se potrivește mai bine. Toate însă au o trăsătură comună. Sînt parca o parafrază a proverbului „nu lăsa pe mîine ceea ce poți face azi”. Ba, sînt chiar mai mult decît o simplă parafrază. În viața de elev ele înlocuiesc „ceea ce poți face” cu „ceea ce trebuie să faci”. Primul „vă rog să mă iertați, n-am învățat pentru azi!” atrage după sine și pe al doilea, și încă altele, ducînd spre un singur rezultat: pierderea pasiunii pentru carte, pierderea bunului obicei de a învăța zilnic.

Există, desigur, mai multe metode bune — de a studia, poți să îți alegi pe care dorești, pe cea care îți se potrivește mai bine. Toate însă au o trăsătură comună. Sînt parca o parafrază a proverbului „nu lăsa pe mîine ceea ce poți face azi”. Ba, sînt chiar mai mult decît o simplă parafrază. În viața de elev ele înlocuiesc „ceea ce poți face” cu „ceea ce trebuie să faci”. Primul „vă rog să mă iertați, n-am învățat pentru azi!” atrage după sine și pe al doilea, și încă altele, ducînd spre un singur rezultat: pierderea pasiunii pentru carte, pierderea bunului obicei de a învăța zilnic.

Există, desigur, mai multe metode bune — de a studia, poți să îți alegi pe care dorești, pe cea care îți se potrivește mai bine. Toate însă au o trăsătură comună. Sînt parca o parafrază a proverbului „nu lăsa pe mîine ceea ce poți face azi”. Ba, sînt chiar mai mult decît o simplă parafrază. În viața de elev ele înlocuiesc „ceea ce poți face” cu „ceea ce trebuie să faci”. Primul „vă rog să mă iertați, n-am învățat pentru azi!” atrage după sine și pe al doilea, și încă altele, ducînd spre un singur rezultat: pierderea pasiunii pentru carte, pierderea bunului obicei de a învăța zilnic.

Există, desigur, mai multe metode bune — de a studia, poți să îți alegi pe care dorești, pe cea care îți se potrivește mai bine. Toate însă au o trăsătură comună. Sînt parca o parafrază a proverbului „nu lăsa pe mîine ceea ce poți face azi”. Ba, sînt chiar mai mult decît o simplă parafrază. În viața de elev ele înlocuiesc „ceea ce poți face” cu „ceea ce trebuie să faci”. Primul „vă rog să mă iertați, n-am învățat pentru azi!” atrage după sine și pe al doilea, și încă altele, ducînd spre un singur rezultat: pierderea pasiunii pentru carte, pierderea bunului obicei de a învăța zilnic.

Există, desigur, mai multe metode bune — de a studia, poți să îți alegi pe care dorești, pe cea care îți se potrivește mai bine. Toate însă au o trăsătură comună. Sînt parca o parafrază a proverbului „nu lăsa pe mîine ceea ce poți face azi”. Ba, sînt chiar mai mult decît o simplă parafrază. În viața de elev ele înlocuiesc „ceea ce poți face” cu „ceea ce trebuie să faci”. Primul „vă rog să mă iertați, n-am învățat pentru azi!” atrage după sine și pe al doilea, și încă altele, ducînd spre un singur rezultat: pierderea pasiunii pentru carte, pierderea bunului obicei de a învăța zilnic.

Există, desigur, mai multe metode bune — de a studia, poți să îți alegi pe care dorești, pe cea care îți se potrivește mai bine. Toate însă au o trăsătură comună. Sînt parca o parafrază a proverbului „nu lăsa pe mîine ceea ce poți face azi”. Ba, sînt chiar mai mult decît o simplă parafrază. În viața de elev ele înlocuiesc „ceea ce poți face” cu „ceea ce trebuie să faci”. Primul „vă rog să mă iertați, n-am învățat pentru azi!” atrage după sine și pe al doilea, și încă altele, ducînd spre un singur rezultat: pierderea pasiunii pentru carte, pierderea bunului obicei de a învăța zilnic.

Există, desigur, mai multe metode bune — de a studia, poți să îți alegi pe care dorești, pe cea care îți se potrivește mai bine. Toate însă au o trăsătură comună. Sînt parca o parafrază a proverbului „nu lăsa pe mîine ceea ce poți face azi”. Ba, sînt chiar mai mult decît o simplă parafrază. În viața de elev ele înlocuiesc „ceea ce poți face” cu „ceea ce trebuie să faci”. Primul „vă rog să mă iertați, n-am învățat pentru azi!” atrage după sine și pe al doilea, și încă altele, ducînd spre un singur rezultat: pierderea pasiunii pentru carte, pierderea bunului obicei de a învăța zilnic.

Există, desigur, mai multe metode bune — de a studia, poți să îți alegi pe care dorești, pe cea care îți se potrivește mai bine. Toate însă au o trăsătură comună. Sînt parca o parafrază a proverbului „nu lăsa pe mîine ceea ce poți face azi”. Ba, sînt chiar mai mult decît o simplă parafrază. În viața de elev ele înlocuiesc „ceea ce poți face” cu „ceea ce trebuie să faci”. Primul „vă rog să mă iertați, n-am învățat pentru azi!” atrage după sine și pe al doilea, și încă altele, ducînd spre un singur rezultat: pierderea pasiunii pentru carte, pierderea bunului obicei de a învăța zilnic.

